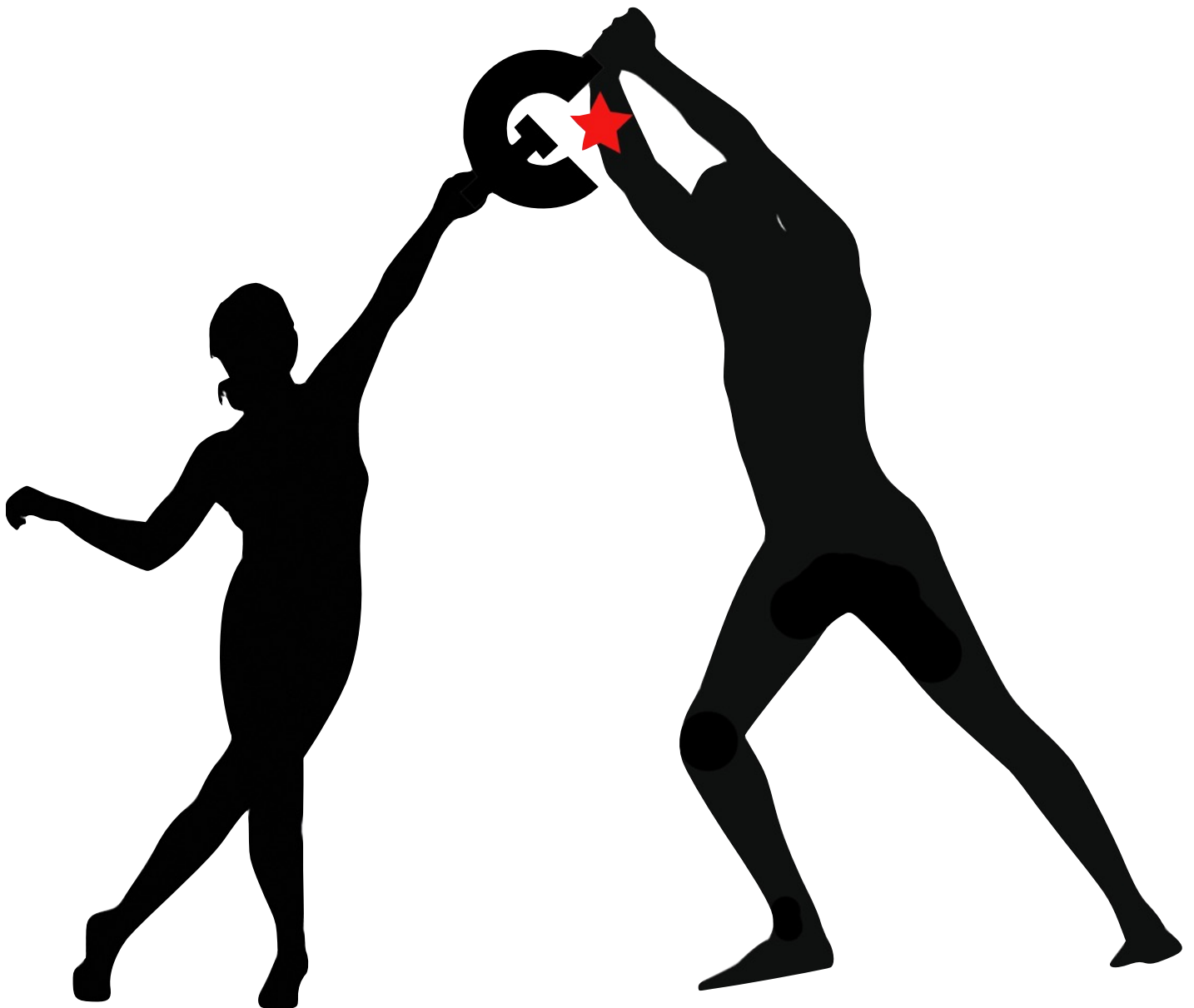

c Crida

a la construcció d'un nou partit
comunista a Catalunya

Avui és necessari construir i adequar instruments per articular políticament la unitat dels treballadors i treballadores per contribuir així a què esdevinguin més conscients i més protagonistes en l'actual procés polític davant la disjuntiva de cedir a la resignació o organitzar el conflicte social, per construir una alternativa popular i de classe a la crisi. **Un nou partit comunista és necessari avui a Catalunya.**

www.comunistes.cat/crida

Crida a la construcció d'un nou partit comunista a Catalunya

Cal respondre a una intensificació de la involució democràtica i social provocada per les polítiques del neoliberalisme, sota la direcció política i econòmica de l'oligarquia financera mundial, que pretén, una vegada més, una sortida de la crisi sobre les esquenes dels treballadors i treballadores, així com de la majoria de la ciutadania: les classes populars. Capgirar la correlació de forces només és possible avui a partir d'àmplies aliances polítiques i socials per una ruptura democràtica, en la perspectiva del socialisme, a Catalunya, a Espanya, a Europa i al Món. **Aquest és el nostre compromís revolucionari.**

Adequar les organitzacions del moviment obrer al nou moment

Des dels anys 70 la classe treballadora ha patit processos de segmentació i fragmentació en la seva composició, fenòmens que d'una o una altra manera, han trencat l'existència d'una part de la classe que es convertís en referència per al conjunt, paper que havia jugat la classe obrera industrial fordista. Aquests fenòmens, acompanyats i dirigits per l'hegemonia cultural i de valors de l'oligarquia financera i la seva ideologia neoliberal, han portat la classe treballadora a una pèrdua de consciència i identitat de classe, a una despolitització. Aquí radiquen les dificultats en la capacitat de lluita i de resposta de la classe treballadora i la necessitat d'adequació de les seves organitzacions. És per això, que **les organitzacions del moviment obrer, també el sindicalisme de classe, hem de canviar per adequar-nos i ser útils**, per reconstruir la classe com a subjecte, amb un ampli procés de politització en el marc del moviment democràtic ciutadà i popular en marxa.

Les polítiques de concertació han mostrat el seu esgotament, especialment si són l'única estratègia definida i desenvolupada sindicalment i política. Avui el capitalisme financer no vol negociar, vol vèncer i derrotar de forma total no només l'estratègia sindical

sinó la pròpia existència del sindicalisme de classe. Cal adaptar l'acció sindical als canvis operats en la realitat econòmica, productiva i tecnològica, així com en les relacions productives i la nova composició de la classe treballadora, en especial les realitats de la precarietat i l'atur. I per a això cal desenvolupar un sindicalisme que faci de la pluralitat de la classe un valor, allunyat de la burocratització cupular i que busqui un espectre major d'unitat sindical amb el conjunt de sindicats de classe existents per avançar en un **procés sindical constituent** i no excloent, des de l'autonomia, autoorganització, la solidaritat, la democràcia i el sindicalisme de classe.

Oligarquia financera, crisi del capitalisme financer i fi del pacte de classes de postguerra

L'oligarquia financera sorgeix d'una nova lògica d'acumulació del capital fruit la gestió contrareformadora de la crisi capitalista dels 70, que tracta de revertir la tendència decreixent de la taxa de guany baixant els costos laborals i reduint drets per desposseïció del patrimoni social i béns comuns a través de tres estratègies: neoliberalisme, la globalització i la financiarització. A través d'aquest procés d'acumulació una minoria plutocràtica imposa el seu domini i sotmet la resta de relacions capitalistes a la utopia capitalista d'obtenir guany sense producció creant una desigualtat absolutament brutal amb la resta de la societat, que implica la congelació dels salaris reals que són substituïts pel crèdit, creant una gran bombolla de capital fictici que havia d'esclatar i que ho va fer en la gran crisi del capitalisme financer del 2008.

La gestió neoliberal de la gran crisi del capitalisme financer, que suposa la recomposició capitalista sobre l'aprofundiment de l'acumulació per desposseïció

dels béns públics i comuns, i els drets socials conquerits, està acabant radicalment i definitiva amb qualsevol vestigi del pacte social de postguerra entre capital i treball, que s'havia vist sotmès durant els darrers 30 anys a la pressió d'una creixent polarització social i concentració de capital a l'Europa continental. Aquest pacte es va donar en un context de victòria antifeixista i necessitat de reconstrucció de la postguerra mundial, l'existència de poderosos moviments obrers –un poder acumulat durant generacions de lluites- i la por al socialisme que encarnava l'URSS, i va permetre la constitució dels estats democràtics i socials de dret a Europa Occidental, amb drets socials (educació, sanitat, prestacions per a la vellesa, negociació col·lectiva), vigoroses polítiques públiques i planificació econòmica amb la plena ocupació -masculina- com a objectiu polític -fins els anys setanta-, democràcia limitada i aliats als EUA, la principal potència capitalista i imperialista. Aixímateix va obrir pas a l'autodeterminació dels pobles colonitzats.

Les polítiques que van conduir a la crisi capitalista de 2008 i les oligarquies que les van sustentar s'han apoderat de la poca democràcia que quedava dels sistemes polítics, que són els mateixos que van salvar el sistema financer mundial del col·lapse amb una injecció directa de fons públics que van sobreendeutar les seves economies. Ara aquests centres de poder sotmeten al seu criteri de mercat especulatiu les decisions dels governs, però això no fa res més que deprimir i estancar més l'economia. Els ciutadans i les ciutadanes pateixen en primer pla aquestes decisions en forma de més precarietat, atur i pèrdua generalitzada de drets socials. Per poder fer tot això amb menys resistències s'atempta també contra els drets democràtics.

Aquesta crisi ha esdevingut, a més, una crisi de la cultura que s'havia construït entorn dels referents de la ideologia neoliberal i els mitjans de comunicació de masses; una crisi social, on els nivells de vida de moltes persones, en especial les dones i els joves, i

les seves expectatives disminueixen dràsticament; una crisi alimentària on els mercats d'aliments esdevenen un refugi pels capitals especulatius condemnant a la gana a milions de persones; una crisi mediambiental on es veu més clara i sagnant la insostenibilitat de les pautes de producció i consum del capitalisme, que posen en perill la pròpia supervivència de la humanitat; una crisi on les conviccions trontollen i s'obren esclotxes als sòlids murs de la rutina i les certeses; una crisi on afloren revoltes populars i crisis polítiques; una crisi de civilització en tota regla, on la inestabilitat global en tots els àmbits de la vida promet haver arribat per quedar-s'hi.

Les institucions de la UE han abraçat amb força i s'han convertit en punta de llança d'aquesta nova fase de polítiques neoliberals, suportades àmpliament en les polítiques dels tractats (emparades al mateix temps en la globalització de les polítiques del Consens de Washington i del Consens de Brussel·les com cares d'una mateixa moneda) i la seva fins ara concreció, les directives de liberalització. Una mostra clara d'aquestes polítiques ve donada per la negociació del Tractat de Lliure comerç Unió Europea – Estats Units, una nova eina de dominació.

La qüestió que cal posar sobre la taula a Europa no és si retallem una mica menys les despeses i injectem una mica més de recursos a les mateixes activitats i infraestructures de sempre degradant el territori, sinó si trenquem o no amb el poder de les finances privades i de les grans corporacions empresarials i oligàrquiques que ens dominen i que són les que ens han portat a la situació en què estem; si impulsem els canvis polítics i institucionals que permetin que s'adoptin decisions polítiques en funció dels mandats de la majoria social en un marc d'una autèntica democràcia.

La Troika (FMI, BCE, Comissió Europea), ha actuat com un instrument de l'oligarquia financera, obligant els estats, en especial els més febles com Espanya, Grècia, Irlanda i Portugal, si volen disposar de crèdit i

confiança, a aplicar plans d'ajust de reducció del dèficit que significa reduir la despesa social, ser punta de llançament del dumping salarial i la precarització generalitzada de l'ocupació, allargar l'edat de jubilació, privatitzar i desmantellar tant el sistema de benestar com el sector públic d'empreses i serveis encara existent. Són mesures que protegeixen el capital financer i especulatiu i generen una situació de major estancament econòmic i crisi política i social, impedeixen que Europa pugui jugar un paper rellevant, ni positiu en la sortida de la crisi, debiliten el seu paper polític al món multipolar que s'està configurant i aprofundeixen el rol militarista i agressiu que alguns estats membres de la UE han mantingut històricament, tant a l'Orient mitjà com a l'Àfrica i l'Europa oriental.

Els EUA continuen essent la principal potència capitalista i imperialista en el món de capitalisme financer que manté el seu paper mundial gràcies al seu exèrcit i a disposar del dòlar com a moneda mundial, amb la dificultat que ja no juga el paper estabilitzador de l'economia mundial que va jugar primer com a exportador i després com a receptor de l'excedent mundial de capital. És una potència en decliu front una dinàmica de major pes del multilateralisme, que veu processos regionals en construcció, així com l'emergència de potències econòmiques, socials, culturals i econòmiques alternatives en desenvolupament, com els anomenats BRICS (Brasil, Rússia, Índia, Xina i Sud-àfrica). Les experiències llatinoamericanes són també reveladores (i inspiradores) des del punt de vista de la pluralitat d'actors i l'amplitud dels fronts i moviments que protagonitzen la transformació social i democràtica enfront del neoliberalisme i el capitalisme financer en perspectiva socialista

A pesar de tot (i per defecte) EUA i el projecte de globalització neoliberal i les seves institucions (OMC, FMI, BM) continuen essent instruments de govern econòmic mundial, mentre que les actuals NN.UU. cada cop estan més allunyades de la nova realitat

mundial. Només generant caos els EUA (i Europa i Japó en tant que projectes subordinats) poden mantenir-se com a centre capitalista en aquesta fase de decliu. Veiem un interès renovat de l'imperialisme per Àfrica. Nord d'Àfrica, Pròxim Orient, Orient Mitjà, Europa Central i Caucas com a espais centrals de conflicte pels recursos energètics. Davant aquesta realitat el nostre compromís és antiimperialista, internacionalista i combatrem qualsevol complicitat amb aquesta política del caos des de la solidaritat dels pobles i la lluita per la pau. Som conscients que les lluites dels pobles estan lligades entre si i tenen objectius comuns i sabem clau la solidaritat amb els pobles que resisteixen les ocupacions, agressions i ingerències.

Mobilització ciutadana, crisi d'hegemonia i nova política

L'acció dels governs en aquesta etapa de gestió de la crisi del capitalisme financer ha estat basada, tant a Catalunya com a Espanya, en la retallada dels serveis públics: sanitat, educació, dependència i atenció a les persones, protecció als més desfavorits amb el PIRMI, repagament sanitari, contínues reduccions salarials als empleats públics, amb retallades de plantilles, el desmantellament del sector públic amb privatitzacions i externalitzacions, així com la retallada de drets i llibertats, amb la desqualificació i criminalització de la resposta ciutadana, centrant l'acció de govern en una política econòmica profundament neoliberal, basada en la reducció del dèficit públic, un continuat procés de desfiscalització i una clara aposta per la retallada en despesa i inversió públiques, especialment en el terreny social.

Les conseqüències de l'ofensiva neoliberal són devastadores per a milions de persones treballadores al nostre país, siguin assalariades o autònomes, petites comerciants i empresàries). i s'expressa en la destrucció del teixit industrial, l'augment vertiginós de

la pobresa, la malnutrició infantil, l'estafa de les preferents, les dificultats de la joventut per a desenvolupar un projecte vital autònom, l'enduriment en l'accés de les capes populars a la formació universitària i l'expulsió del país de milers de joves per la falta d'ocupació, o el desnonament i expulsió de milers de famílies dels seus habitatges.

Des de maig del 2010, amb el govern anterior, se succeïxen retallades als funcionaris, congelació de pensions, reforma laboral, etc. i l'error d'aplicar-les en la part que li tocava el govern de Catalunya, el decebedor acord de pensions, la modificació de l'art. 135 de la constitució per PSOE i PP i l'abstenció de Convergència l'agost del 2011, l'any 2012 es dona la contrareforma laboral més agressiva de la història de la legislació laboral. Una reforma que afecta totes les fases de la relació laboral i generalitza una precarietat que té la seva màxima expressió en la por i la submissió que pateixen milions de persones a casa nostra i que, davant de la despolitització i desideologització d'amples capes de la societat, no es veuen amb cor d'acarar la situació de desocupació, marginació i pèrdua de drets i llibertats. Això unit a la reforma de la negociació col·lectiva, que posa en perill els marcs de cohesió sectorial de milions de treballadors/es, desregula les relacions laborals i posa en qüestió la capacitat organitzativa dels treballadors/es i les seves organitzacions de classe.

Les retallades de drets socials, de llibertats per part dels governs, així com l'atur i precarietat massius, la crisi hipotecària, efectes d'aquesta aposta de les elits per una gestió neoliberal de la crisi utilitzant el deute públic i la supervisió de la Troika com a mecanismes de justificació i coerció, han provocat una crisi d'hegemonia en què les expectatives sobre el present i el futur de la majoria del poble, (en especial joves, dones i immigrants) així com la ideologia que les sustentava, han entrat en crisi.

Davant les dificultats de les organitzacions de l'esquerra política i social per canalitzar la mobilització i la protesta després de l'exitosa vaga de 27 de

setembre de 2010 i la decebedora negociació de la reforma de les pensions i el seu nefast resultat al gener de 2011, es produeix una mobilització ciutadana molt potent amb plataformes i iniciatives diverses, mareas i dues vagues generals, que té el seu punt d'inflexió el 15M, que impugna l'estratègia de la política del mal menor, genera un nou relat de potència que connecta amb amplis sectors de la societat, obrint un procés de politització social amb demandes de democràcia real: més participació i vinculació de la democràcia a garantir condicions materials de vida digna.

Aquest ha estat un procés de politització popular intens que ha generat multitud d'iniciatives i projectes en tots els àmbits (econòmic, social, cultural i polític), el que anomenem Nova Política.

El concepte de democràcia és central per aquesta Nova Política: democràcia real i en tots els àmbits, sense limitacions, no només entesa com a procés decisor de la majoria, sinó també com a conjunt de drets que garanteixin l'existència material i, per tant, la llibertat. És un concepte que connecta i coincideix plenament amb la concepció de socialisme com a aprofundiment de la democràcia en totes les esferes de la vida política, econòmica, social i cultural.

La corrupció institucional, les portes giratòries entre poder econòmic i polític, incloent-hi els grans partits, en especial el PP, PSOE i CiU, així com la monarquia, surten a la llum: l'ambient és de descomposició. El 25 S es rodeja el Congrés. El mateix dia el Parlament de Catalunya aprova una resolució a favor del dret a decidir. Es comença a parlar de processos constituents.

Crisi de règim de la segona restauració borbònica. Ruptura democràtica i nou espai

Aquest estat de coses han portat a una impugnació i pèrdua de legitimitat de les institucions polítiques i a una crisi de règim polític sorgit de la Transició en què tots els debats de fons es reobren i torna a planejar la possibilitat d'una Ruptura Democràtica, per mitjà de processos constituents, que doni solucions a la democratització de l'estat, la democratització de l'economia en un sentit antimonopolista i el dret d'autodeterminació dels pobles. Una Ruptura Democràtica amb expressions i repercussions a nivell de Catalunya, a nivell d'Espanya, a nivell Europeu i a nivell internacional, quatre àmbits autònoms de la lluita de classes íntimament relacionats que es retroalimenten en positiu i en negatiu.

El Regne d'Espanya es va construir al 78 sobre la base de la continuïtat del domini de les oligarquies sobre l'estat i sobre la vida econòmica (expressats en claredat als pactes de la Moncloa), acceptant drets socials -però no polítiques industrials vigoroses- i una democràcia parlamentària limitada, així com el règim autònom com a solució de compromís per la qüestió de les nacionalitats. La monarquia representava- i segueix representant- la garantia d'aquesta continuïtat oligàrquica i la incorporació a l'OTAN la fi a qualsevol desenvolupament alternatiu en un sentit democràtic. La seva inserció a la Unió Europea -un projecte que connecta amb l'ofensiva contrareformadora del capitalisme- va fer que la seva economia s'especialitzés a ser receptora de capital centroeuropeu, destinat a l'especulació urbanística, i alhora consumidora dels seus productes industrials, i que l'oligarquia espanyola pogués tenir el seu espai a l'economia mundial.

El règim intenta i dóna passes per fer una reforma per poder succeir-se a si mateix. És aquest el sentit que hem de donar a l'abdicació del rei Juan Carlos I i l'entronització de Felip VI. Tampoc no podem descartar que agitin l'espantall de l'extrema dreta i el feixisme. Per això és el moment d'apostar per la construcció d'amplis moviments polítics i socials per portar a terme aquest projecte de Ruptura Democràtica que trenqui la cadena de dominació oligàrquica i austericida. És aquest el sentit que els comunistes li donem als conceptes com Nou Espai a Catalunya i Bloc Social i Polític a l'Estat Espanyol, no per gestionar des de l'esquerra en els marges del règim de la Transició, sinó de donar perspectiva política i generar instruments per precipitar els processos constituents que el desbordin democràticament. Cal entendre'ls en el sentit de **construcció d'amplis moviments de contrapoder popular i de perspectiva política del moviment democràtic en l'àmbit polític, econòmic, social i cultural.**

Un projecte constituent per a Catalunya: República Catalana

A Catalunya, el descontentament provocat pel tancament constitucional a un desenvolupament federalitzant del model autònom que suposa la Sentència del Tribunal Constitucional del 2010 sobre l'Estatut de Catalunya, sumada al malestar per la voladura dels aspectes socials del règim, han propiciat el sorgiment d'un moviment sobiranista molt potent, majoritari i hegemònic, que exigeix el dret a decidir del poble de Catalunya. Certament, el govern de Catalunya ha intentat instrumentalitzar-lo per distreure l'atenció del seu compromís amb les polítiques neoliberals i les retallades, però amb èxit limitat (continuen al govern, però cada cop el seu suport electoral és menor). Per contra, l'arrelament popular i el potencial destituent d'aquest moviment és inqüestionable, així com la legitimitat del dret a decidir

o dret a l'autodeterminació d'un poble. Els comunistes catalans estem plenament compromesos amb aquest moviment, exigim l'exercici del dret a decidir. Entre els nostres principis està l'internacionalisme, el federalisme i el dret a l'autodeterminació dels pobles i fem una proposta constituent de República Catalana lliurement federada a una República Federal dels Pobles d'Espanya, un projecte plurinacional, pluricultural i plurilingüe de convivència dels pobles d'Espanya indestríblement lligat al projecte de ruptura democràtica, i en una Europa dels Pobles.

Ens sentim part del catalanisme popular, que expressa una dinàmica i una voluntat de construcció nacional basada en una caracterització que passa per desenvolupar la democràcia política, econòmica, social i cultural articulant la societat civil alternativa. L'hegemonia de la classe treballadora passa per desenvolupar un projecte atractiu per al conjunt del poble de Catalunya, projecte que de forma medul·lar per a nosaltres és ocupat per les preocupacions socials i econòmiques. Aquesta construcció pot donar a la nació una caracterització antiimperialista, no centralista, solidària i internacionalista i amb plena capacitat de relació entre iguals amb d'altres pobles d'Espanya, d'Europa i del Món. No deixarem de cap manera la burgesia que hegemonitzi aquest fet amb la seva perspectiva conservadora de nacionalisme identitari, etnicista o territorialista, així com tampoc deixarem de combatre l'oligarquia que hegemonitza i dirigeix el Regne d'Espanya amb el seu projecte centralista i antidemocràtic.

Un nou partit comunista a Catalunya

És per tot això, que fem una crida a la construcció d'un nou partit comunista a Catalunya com a instrument revolucionari de la classe treballadora catalana que contribueixi a la seva articulació per a la ruptura democràtica a Catalunya, a l'Estat espanyol i a

Europa, així com a nivell Internacional, en la perspectiva del socialisme.

Un gran partit comunista. És necessari avui, com en d'altres temps, un gran partit comunista de tots/es per les noves tasques de la revolució democràtica i pel socialisme. Cal desenvolupar un procés de construcció obert a organitzacions i persones que es reclamen del comunisme, pensant en les noves generacions de lluitadors i lluitadores que aspiren a superar el capitalisme i desenvolupar una societat justa i lliure, assumint críticament els errors comesos en el passat.

Un partit en i per la mobilització. Avui vivim a Catalunya, Espanya i Europa reptes crucials pel futur, és necessari participar i augmentar les mobilitzacions contra les polítiques que empobreixen el nostre poble, crear majories socials que siguin capaces de modificar les correlacions de forces, crear noves majories socials i polítiques que frenin primer i derrotin després les polítiques neoliberals. Un partit que sigui present al conflicte i que sigui part del conflicte. On la mobilització es transformi en poder popular i la seva presència a les institucions estigui orientada a la seva transformació democràtica i participativa.

Un partit de classe. Per assolir aquests objectius creiem imprescindible el protagonisme de la classe treballadora, la seva unitat ha de ser eix vertebrador d'un ampli moviment alternatiu, amb clar protagonisme del conjunt del sindicalisme de classe. Avui, més que mai, els drets i reivindicacions dels treballadors i treballadores representen els de l'àmplia majoria de la societat, imprescindibles per una transformació democràtica i revolucionària del capitalisme.

Un partit nacional. Pels comunistes catalans, seguint la tradició històrica del PSUC, junt amb d'altres referències i experiències comunistes, la construcció nacional i social són dues parts indestríbles del mateix projecte i seguim apostant per construir

projectes compartits amb d'altres pobles d'Espanya, sempre sota les premisses de la lliure determinació dels pobles, el federalisme i l'internacionalisme. Apostem per una República Catalana i una República Federal Plurinacional en el camí de l'avenç cap al socialisme.

Un partit per a l'impuls de la lluita feminista i antiheteropatriarcal. El maltractament històric a què el capitalisme sotmet a les dones només pot ser reversible en una societat que elimini el patriarcat com a fórmula de relacions socials i culturals entre els homes i les dones, i que garanteixi relacions lliures entre les persones en tots els àmbits, inclòs l'afectivo-sexual.

Un partit internacionalista i per la pau. Aspirem també a construir una altra Europa, un veritable projecte social, democràtic i sostenible al servei dels treballadors en particular i de la majoria de la ciutadania en general i no com ara al servei de grups oligàrquics que prenen decisions en funció d'interessos financers i corporatius d'esquenes a les persones. Manifestem el nostre caràcter internacionalista i solidari amb la lluita de tota la classe treballadora i de l'alliberament dels pobles. Un partit per la pau que coordini fórmules entre els pobles del món de combat social contra l'imperialisme i el militarisme

Un partit corresponsable amb els comunistes de la resta de pobles d'Espanya. Des de la condició de partit nacional i de classe, cal treballar de forma corresponsable en un projecte compartit amb el Partit Comunista d'Espanya (PCE). Això es concretaria en la

forma com històricament ha mantingut les relacions el PSUC amb el PCE, amb un protocol conjunt i les consegüents mencions als documents polítics i els estatuts.

Un partit per la Unitat de les Esquerres. Com molts homes i dones comunistes no organitzats en partits, creiem que la classe treballadora necessita de la unitat de les esquerres, per això treballem en el marc dels moviments polítics i socials que representen Esquerra Unida i Alternativa (EUiA) i Izquierda Unida (IU) i impulsem dins d'aquestes forces, així com d'altres iniciatives i expressions polítiques, la concreció a Catalunya d'un Nou Espai de l'Esquerra i d'un Bloc Social i Polític a l'Estat que contribueixin a fer possibles processos constituents de canvis econòmics, polítics i socials.

Cefe Alonso, Rosa Bofill, Yanik Barbero, Claudia Calvo, Adelina Escandell, Paco Fernández, Luis Juberías, Jordi López, Joan Lou, Ramón Luque, Juan Medina, Joan Josep Nuet, David Rodríguez, Hèctor Sánchez, Nora Sánchez Oussedik, Salva Torres i Lorena Vicioso

**Comitè d'Unitat
dels i les Comunistes de Catalunya**